LIBRIS | We know books

SIMON FARNABY

VRĂJITORUL DIN HAMBAR

PĂȚANIILE LUI MERDYN CEL SĂLBATIC

ILUSTRAȚII DE CLAIRE POWELL

RAO

LIBRIS Wow books

CAPITOLUL UNU

MIROSURI URÂTE ȘI VRĂJI

Pentru început, o să te rog să închizi ochii și să-ți imaginezi că te-ai întors în timp, într-o epocă de mult uitată. Nu, nu mă refer la epoca dinozaurilor... și nici la Vikingi. Despre hoțomanii ăștia s-a vorbit deja prea mult. Nu. Eu vreau ca imaginația să te poarte spre Evul Mediu Întunecat. Spre anul 511, poate cel mai întunecat an dintre toți.

Evul Mediu Întunecat nu a fost botezat așa pentru că ar fi fost o perioadă cu întuneric constant (cum e în Islanda iarna), ci pentru că NIMENI nu știe cu adevărat ce s-a întâmplat atunci. Nimeni nu a pus mâna pe pix și pe hârtie să țină un jurnal și evident că nimeni nu a pus mâna pe aparatul de fotografiat să facă poze.

În acele vremuri pericolul pândea la tot pasul. Au fost ani ai misterului și, mai important, ai magiei.

LIBRIS We know books

Acum că ai aflat aceste amănunte, pot să-ți spun că în anul 511, într-o noapte răcoroasă de primăvară, regele Paul și acoliții săi s-au reunit într-un luminiș de lângă satul Hupton Grey, cunoscut acum și sub denumirea Oldwell Shopping Centre, lângă Bashingford, unde ajungi dacă continui să mergi pe M3. Te întrebi oare ce făceau acolo? Ei bine, se pregăteau de judecata unui infractor notoriu. Bineînțeles că pe atunci pădurea arăta foarte diferit de cum arată astăzi. Mă rog, copacii erau tot acolo, la fel de falnici și maiestuoși, de-a dreptul înfricoșători în lumina curții de judecată improvizate, în fața căreia se adunaseră în jur de două sute de oameni.

Pentru nasul nostru, probabil că mirosul ar fi fost insuportabil, pentru că pe atunci nici măcar nobilii nu prea făceau baie. Ca să nu mai vorbim de persoanele adunate acolo, care în marea lor majoritate erau oameni de rând, care nu se sinchiseau de așa ceva. Acum toți se înghionteau și se ridicau pe vârfuri ca să nu piardă nimic din ce se întâmpla pe scenă. Gândește-te că pe atunci nu existau nici telefoane, nici televizoare, nici iPad-uri. Pentru ei astfel de evenimente erau ca un film bun la cinema. Unii dintre ei aduseseră chiar și gustări.

LIBRIS | We know books

Nu te gândi însă că ronțăiau popcorn. Mai degrabă șorici și murături. Nimeni nu putea rata un asemenea eveniment.

– Inculpatul să se ridice în picioare! spuse maestrul de ceremonii.

Toată lumea a amuțit însă când inculpatul, în loc să se ridice în picioare cum făcea fiecare dintre ei, s-a desprins de la pământ cu picioarele încrucișate și a început să plutească la doi metri în aer. Lanțurile cu care era legat au început să zdrăngăne. ZDRANG!

Era un sunet care îi făcea pe toți să tresară. Apoi delincventul nostru a început să se umfle ca un balon cu heliu. Avea ochii închiși și un zâmbet jucăuș pe chip, acel gen de zâmbet pe care-l are un școlar când știe că a făcut o prostie, dar nu-i pasă. El este eroul nostru, sau poate că ar trebui să-l numesc răufăcătorul nostru. Precis te întrebi cum îl cheamă. Ei bine, probabil că i-ai văzut numele pe copertă. Merdyn cel Sălbatic.

Regele Paul și acoliții lui au început să clatine din cap. Speraseră că prezența lui Evanhart, fiica regelui, avea să-l tempereze pe Merdyn. Cei doi fuseseră colegi la Școala de Alchimie (sau Școala de Magie, cum preferi să-i spui). Asta până când au

crescut și Merdyn a ales calea întunericului. Acum Evanhart abia-l mai recunoștea pe bărbatul care levita în fața ochilor tuturor. I se părea că seamănă mai mult cu un pirat decât cu un vrăjitor.

we know books

LIBRIS We know books

– Din partea acuzării, îl chem pe Jeremiah Jerabo, a răsunat vocea maestrului de ceremonii.

Lui Merdyn i-a cam pierit zâmbetul de pe buze când a auzit una ca asta. Și Jeremiah Jerabo fusese student la Școala de Alchimie, dar el îi trezea lui Merdyn amintiri total diferite.

Evanhart fusese confidenta și prietena lui cea mai bună, în timp ce Jerabo fusese mereu un gelos și jumătate. De fiecare dată când Merdyn făcea ceva distractiv, cum ar fi să transforme mărul de pe catedra unui profesor într-o felie de pâine prăjită în timp ce săracul profesor încerca să ia o înghițitură, Jerabo îl pâra imediat. Și iată că era pe cale să-l pârască din nou! Numai că de data asta în fața lor nu mai era un profesor, ci însuși regele, și lucrurile erau mult mai complicate.

Jerabo înaintă cu pas hotărât și își drese glasul ca un actor înainte să-și joace rolul carierei. Avea părul dat cu exagerat de mult gel și

LIBRIS We know books

își tunsese barba. Semăna extraordinar de mult cu un țap. Sau cu un cornet de înghețată.

– Merdyn cel Sălbatic, spuse el cu glas malefic. Tu, care te faci vinovat de nenumărate infracțiuni împotriva Codului Alchimiștilor. Tu, vandalule, trădătorule, tu, care nu cunoști limitele. Nu mulți putem spune cu mândrie că prin venele noastre curge sângele V.

Probabil că nu sunteți familiarizați cu această grupă de sânge, dar în acele vremuri era o grupă sanguină destul de cunoscută, ce le era atribuită vrăjitoarelor și celor născuți cu puteri magice.

– Nu mulți putem spune cu mândrie că prin venele noastre curge sângele V și cei care sunt suficient de norocoși trebuie să-și folosească puterile pentru a face bine. Ca mine și ca Evanhart. Dar tu, Merdyn, tu ești un *VRĂJITOR*.

Iar tu, tu, dragă cititorule, probabil te întrebi de ce folosea atât de des cuvântul „tu". Ei bine, cred că tot ce poți face e să te obișnuiești cu această apucătură a lui.

Toată lumea a fost șocată de cuvântul rostit de Jerabo. Doi bărbați chiar au leșinat și au trebuit ajutați să-și revină. Ideea e că vrăjitorul e un soi de magician, doar că de 1 000 de ori mai rău. El nu-și folosește puterile magice decât pentru a face rău.

LIBRIS We know books

– Chiar așa e, cum vă spun, șuieră el printre dinți. Ai ceva de spus în apărarea ta, tu, Merdyn cel Sălbatic?

Acela ar fi fost momentul ca Merdyn să-și țină pledoaria și să se apere. Astfel ar fi putut să le spună unde se afla piatra gigantică pe care o furase de la Cercul de Magie, piatră pe care scrijelise chipul lui Evanhart și pe care apoi o micșorase și și-o băgase în buzunar. Atunci ar fi putut să le spună unde se afla tot aurul pe care îl furase din trezorerie. Din cauza furtișagului său, regele Paul nu mai putuse declara războaie în stânga și-n dreapta. Până la urmă, ăsta fusese un lucru bun. Ar fi putut să se apere, dar adevărul era că lui Merdyn nu-i păsa ce gândeau ceilalți despre el, așa că nu a făcut decât să coboare din nou cu picioarele pe pământ și să anunțe cu voce răsunătoare:

EU SUNT MERDYN CEL SĂLBATIC
CEL MAI MARE VRĂJITOR DIN TOATE
TIMPURILE, CEL CARE ÎȘI DISTRUGE
INAMICII, IAR VOI, SUPUȘII MEI,
VEȚI ÎNGENUNCHEA ÎN FAȚA MEA.
CREDEAȚI CĂ MĂ VEȚI PUTEA ÎNCHIDE
ÎN SPATELE GRATIILOR?

LIBRIS We know books

Apoi pufni în râs.

– SĂ VĂ VĂD EU ACUM DACĂ REUȘIȚI SĂ MĂ PRINDEȚI!

Apuse erau vremurile când mulțimea tresărea speriată. Acum toată lumea era de-a dreptul înfricoșată și dacă ar fi avut o canapea în spatele căreia să se ascundă, ar fi făcut-o. Dar canapelele au fost inventate abia în 1465, așa că nu le-a rămas decât să închidă ochii. Reacția lor nu era decât o dovadă în plus că Merdyn era extrem de puternic, chiar și înlănțuit cum era de o piatră mare cât casa.

– Bun, dacă sunteți amabili, eu am puțină treabă. Nu vă mai rețin.

Spunând asta, Merdyn își desfăcu tunica, lăsând la vedere o curea de care erau legate mai multe săculețe din piele. Alese unul, scoase un praf de ierburi, își împreună palmele CLAP! și intonă următoarea incantație:

– LYCIUM BARBARUM! GRABACIOUS! VÂJÂIE VÂNT!

LIBRIS We know books

Vâjâie Vânt era numele baghetei sale magice, care-i fusese luată în momentul arestului și pe care plănuia să o invoce prin magie.

Planul lui părea să dea roade. Dintr-odată s-a iscat un vânt nemaipomenit, iar Vâjâie Vânt a apărut de undeva din spatele regelui și nu s-a oprit până nu a ajuns în dreptul lui Merdyn. Bagheta lui magică era în fapt o bucată impresionantă de stejar de doi metri lungime, minuțios sculptată, cu un cap de vultur în vârf. Dacă ar fi întins puțin mâna, Merdyn ar fi apucat-o și atunci ar fi putut scăpa fără doar și poate de vrăjmașii lui. L-ar fi putut transforma pe Jerabo în stană de piatră, ca apoi să-l sfarme într-un milion de bucățele, cu doar o bătaie din palme. S-ar fi întors apoi către oamenii din mulțime, care-l priveau acum cu ochii cât cepele, și le-ar fi transformat ochii în cepe de-adevăratelea.

La toate aceste lucruri se gândea Merdyn în timp ce Vâjâie Vânt se apropia din ce în ce mai mult de mâna lui. Doar că, atunci când doar câțiva milimetri îi mai despărțeau, ceva s-a întâmplat. ZDRAAANG! Merdyn nu-și dăduse seama că și bagheta lui era prinsă în lanțuri și că atunci când cineva a tras de lanț,

LIBRIS We know books

Vâjâie Vânt s-a oprit locului. Merdyn s-a prăbușit la pământ, dezamăgit și dându-și seama că nu mai avea cale de scăpare.

În acea liniște care a urmat, s-a auzit un râs malefic. Jerabo privise întreaga scenă cu un zâmbet malițios întipărit pe chip.

– M-am gândit eu că o să încerci un astfel de truc, a spus el, desfăcându-și tunica și scoțând la iveală o carte groasă de vrăji.

Fiecare magician avea propria carte de vrăji și cum Jerabo ținea mult la tradiție, o purta mereu cu el.

– CASIANUS DORATUS ZBURATUS!

a intonat el, apoi a ridicat mâinile spre cer și toată lumea a văzut cum Vâjâie Vânt a făcut stânga împrejur și a început să zboare spre mâna lui întinsă.

Când a ajuns în dreptul lui, Jerabo a înșfăcat-o și în doi timpi și trei mișcări a rupt-o în două.

TROSC.

– Nuuuuuuuuu! a țipat Merdyn.

Chiar și Evanhart a icnit la vederea acestei scene. Ea știa cât de mândru era Merdyn de bagheta sa. De ani buni vrăjitorul trăia izolat de oameni, iar bagheta era singurul său companion.

LIBRIS We know books

– Blestemat să fii, Jerabo! Blestemat să fii, împăunatule!

Jerabo a chicotit mândru de isprava sa, apoi a aruncat bucățile de lemn în fântâna ce se căsca lângă ei.

Poc, trosc, poc, trosc, poc, trosc s-a auzit în urma lor.

Jerabo s-a întors apoi cu fața spre rege.

– Sper că acest ultim act de trădare a fost suficient pentru a vă convinge, Maiestatea Voastră, de faptul că acest vrăjitor este extrem de periculos.

Foarte mândru de el, Jerabo și-a umezit degetele și a dat pagina.

– Ca reprezentant al acuzării, recomand ca FLIP inculpatul să fie trimis în Purgatoriu FLIP pentru eternitate!

Oamenii adunați în fața completului de judecată au început să se înghiontească și să vorbească între ei. În cele din urmă, cineva a trebuit să iasă în față și să-l apere pe Merdyn. Și acel cineva a fost Evanhart.

Evanhart era o fată tare drăguță. Dacă ar fi trăit în vremurile noastre, cu siguranță ar fi fost instructoare de yoga, dresoare de cai sau mătușica preferată a nepoților. Avea părul roșu și lung și ochii argintii ca două bucăți de metal prețios.